

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1921. — ΕΤΟΣ 6ον ΑΡ. 302

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγή καὶ Ἐπιστολή ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΜΟΧΩΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησίᾳ Δρ. 50.	Ἐξαμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	« ΦΡ. 50 — »	ΦΡ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	« Δολ. 4. — »	Δολ. 2
ΑΓΓΛΙΑΣ	« Λίρ. 1. — »	Σελ. 10

ΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

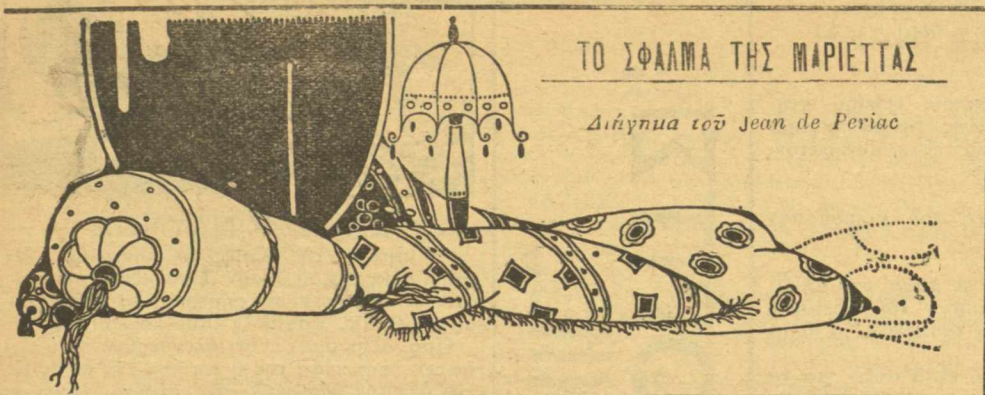
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλλη-
λογραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξεις δι' ὅλους, διὰ
ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαι-
τέρῃ συμφωνίᾳ.

Ἡ "ΣΦΑΙΡΑ" ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

ΜΕΘΗ

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ

Διάγνυα του Jean de Periac

Όλη η γειτονία είχε σκιωθή στο πόδι. Τό σπιτι του Κωνσταντίνου είχε πολιορκηθή από αστυνομικούς οι οποίοι έμπαιναν τον κόσμο να πλησιάσει...

Είχε κρυμμένα εκεί ο Κωνσταντίνος. Στην άκτιλ- πσία μου μο άχα μιά διεξοδον έβλεπα : να τόν σκοτώσω...

Αυό ώρας μετά τό έγγλημα κατέφθασεν εις τήν αστυνομίαν ο άνακριτής...

Ό ανακριτής την έπλησ'αζε και τής άπέ- ταινε διαφόρους έρωτήσεις, στας όποιας όμοσ ή Μαρριέτα ήρνήθη κάθε άπάντησιν...

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Είσαι ή δυνατή κ' ή στοργική κ' είμαι ό δυστυχισμένος. Βλέποντας τή στοργή σου ρωτώ τι θά μπορούσες να σου δώσω...

Μή ζητήσης άλλο από τήν άγάπη αυτή, γιατί μαζί μ' αυτήν θά τάχης όλα. Δέν θά πάσχω ποτέ να γλυκοφιλώ τής έλπίδες σου...

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΕΕ ΕΡΩΤΟΣ

Στό Μαρούσι ένας νέος—παπά παιδι—ή- τοκτόνησε διότι ή έκλεκτή του δέν άνταπο- κρινέτο εις τόν έρωτά του...

Αν τώρα ό αυτόχειρ του Μαρουσιού είχε διατηρήσει μέσα του κάτι από τόν άγρόν α- ίσθηματισμόν τών ανθρώπων τής παλαιάς έ- σοδείας...

Ό νεός αυτό ήξερε από έρωτα τήσόν όσον γνώριζω και έγω από ψαλτικιστήν. Δέν του έλει- πεν ό αισθηματισμός, αλλά τό είχεν υπό τριαύ- την μορφήν όστε γρηγορα τούξινε μι άρρώ- στεια...

Παλιά τραγούδια Η ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ Λέγ' ή άγράμπηλη μπαρζινομένης τόν άγριο πλάτανο...

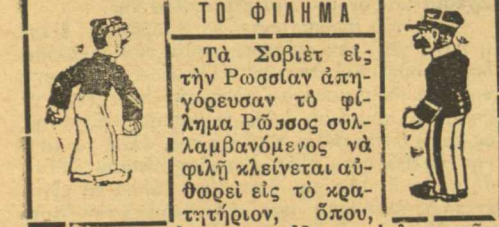
ERNESTE DAUDÉ

Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

Σ (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) Να φυλάκισι έκ νέου τόν Κουτσογιάννη... Η σκέψις αυτή ήλθε για μιά στιγμή στο μυα-λό του...

ή σύζυγός του έμεσολάβησε για τήν άποφυ- λάκισιν του Κουτσογιάννη. Αν ό άνθρωπος αυτός, εκέπετο, ήτο άκόμη προφυλακισμένος...

της έτρεξε στο δωμάτιό της κ' άφησε βια- στικά στο παράθυρο τό μουκέτο με τά τρι- αντάφυλλα. Σ' ΑΓΑΠΩ, Σ' ΑΓΑΠΩ... Η Φρανσίνια κατέβηκε πάλιν στο περιβόλι...

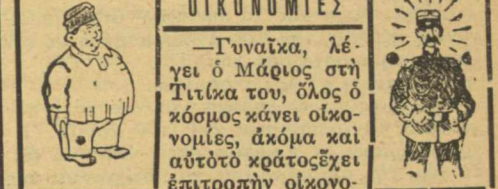
ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Τά Σοβιέτ εις τήν Ρωσίαν άπη- γόρευσαν τό φι- λημα Ρώσος συλ- λαμβανόμενος να φιλή κλεινεται αυ- θασει εις τό κρα- ττήριο...

Ό σύζυγός του εκέφθη επ' όλλογν και εις τό τέλος άπεφάνθη υπό τής γνώμης του συ- ζύγου τής. Για να ένθρομουνται δε οι δύο σύ- ζυγοι τήν απαγόρευσιν εκόλλησαν επάνω από τό κρεβάτι...

Τόν έρωτα από τήν ζωή δέν είναι παρά τό τίποτε. Ό έρωσ όμως αυτός δέν είναι βέ- βαια όπως τόν έννοουσεν ό αυτόχειρ...

Ό Μάριος παρ' όλην τήν δυσφορίαν τής συζύγου του, άρχισεν άμέσως να εφαρμόζη τά περι οικονομίων σχέδια του...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

—Γυναίκα, λέ- γει ό Μάριος στη Τίτικα τόν, όλος ό κόσμος κάνει οικο- νομίες, άκόμα και αυτόν κρატός έχει επιτροπήν οικονο- μίων που άπολπει έναν κόσμο ύπαλληλους...

Κατά τας 3 τήν ύγχα σηκώθηκα. έστάθηκα για λίγο σαν αστασιωμένη. Κατόπιν μηχανικά έσήκωσα τό στρώμα κ' έπηρε τό μαχαίρι που...

“ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ, ...”

“Αριστοτέλης Βαλαωρίτης”

Ο "ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥ,"

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τό μαθαίνει τώρα! αποκρίθηκε η Μαριτάνα.

—Τί; έκαμε. 'Ο Δήμητρης ήταν...

—'Ο Δημητράκης! αποκρίθηκε η Μαριτάνα. 'Ετσι τον λέγαμε τότε στην Πόλη!

—'Η στιγμή ήταν κρίσιμη αλήθεια. Κι' επίτηδες την προκάλεσε η Μαριτάνα. 'Ηθελε να ιδη τι θαλεγε και τι θακανε ο 'Ιάσων μαθαίνοντας πια όλη την αλήθεια.

—'Η Μαριτάνα περίμενε χαμιά ύποχώρηση...

—'Α, μά τότε... 'Αλλά όχι! Τίποτα τέτοιο. Και φυσικά, ο 'Ιάσων έβγαλε τα γέλια.

—'Α, μά έτσι πές μου! φώναξε. 'Ο Δήμητρης;... Μ' αυτός δεν λογαριάζεται!

—Κι' αμέσως αγάλλισε τη Μαριτάνα. Περισσότερο απ' όσα του είχε προτούσε η Μαριτάνα, ο λόγος το 'Ιάσωνα πλήγωσε το Δημή κατάκαρδα: «Αυτός δεν λογαριάζεται».

—Κι' όμως ο 'Ιάσων έλεγε την αλήθεια: Δεν ελόγαριάζε το φίλο του κι' ένα άνθρωπο σοβαρό. 'Η αυτός ήταν, η κανένας, το ίδιο του έκανε. Κι' αίσθανόταν μάλιστα μια πραγματική ανακούφιση που ο «αρραβωνιαστικός» της αρραβωνιαστικός του ήταν αυτός κι' όχι άλλος...

—Αποκοτούσε τη βεβαιότητα πως της Μαριτάνας τού ήταν ολωσδιόλου αδιάφορος, σαν άνταρατος, και πως έτσι ελεύθερη, θα φοσιωνόταν όλη σ' αυτόν...

—Νά τώρα κι' η Ζηνοβία. 'Η μητέρα της είχε φύγει κι' αυτή ζαναγύριζε στην αγαπημένη της Μαριτάνα.

—'Αλλά έπεσε απ' τα σύννεφα, όταν μπαίνοντας άξαφρα, την ελδε αγκαλισμένη με τον 'Ιάσωνα μπροστά στο Δημή!

—Τί, τί, τί; πώς; έτραυλίσε.

—'Ο Δήμητς έπαφελήθηκε για να κάνει τον γενναίο, τόν άνηπιστο και τόν άστείο. 'Ετρεξε, άρπάξε την κατάπληκτη Ζηνοβία απ' το χέρι την τράβηξε μέσα και, δείχνοτάς της το Δημή και τη Μαριτάνα, της είπε δυνατά:

—Τους βλέπετε αυτούς;... Είναι δύο άπατεώνες, δυο άπιστοι!... Φαντάσου, τά είχαν ψημένα από πριν ζηνοβία, εδω ή δεσποινίς!...

—Και μάς γελοούσαν, Ζηνοβία μου, μάς κορόιδευαν. Και τώρα νά, τους βλέπετε; Παντρεύονται και μάς άφρίνουν! Ούτε συ δάχης πια δασκάλα, ούτε έγω φίλο. 'Ας τα νά πάνε στο διάβολο!...

—'Η Ζηνοβία συνήλθε. Τί φυσικώτερο και τί άπλούτερο γι' αυτήν, παρά ό,τι άκουγε τώρα;

—Δάγκασε τη γλώσσα του! μάλωσε τόν άντρα της για την τελευταία του βλαστήμια. Νά ζήσουν και νά ετύχησουν, έτσι νά λές!

—Και με συγνώμη, αγάλλισε την αγαπημένη της κι' έσφιξε θερμά το χέρι τού άρραβωνιαστικού της.

—'Ηταν γοαρό να μη μάθη ποτέ τίποτα ή αγαθή αυτή Ζηνοβία κι' ούτε να υποπευθη καν τó μεγάλο κίνδυνο που τη φοβέρισε μιά στιγμή...

—Εδώς την άλλη μέρα, ή δασκάλα της την άποχαίρετσε, για να γυρίσει στis φίλης Φανής, στην εδών Ζήνωνος. Κι' όστερ' από δεκαπέντε μέρες έγινε κυρία Πετρούνη κι' έφυγε με τόν άντρα της στην Ευρώπη.

—'Ετσι εκδικήθηκε τόν «αρραβωνιαστικό» της όσο λίγο τού άξίζει. Κι' έτσι έγινε εύτυχισμένη όσο της άξίζει πολύ.

—ΤΕΛΟΣ

Δύο πρώτης τάξεως μυθιστορήματα αλλάζουν εις την «Σφαίρα» από του προσεχούς φύλλου: "ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ," "ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ,"

ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΓΑΜΟΥ

Είς τó προηγούμενον φύλλον της «Σφαίρας» απεπάνθη πρός τας άναγνωστρίδας και τούς άναγνώστας μου και ζήτησα τας γνώμας των ελι τού σπουδαιοτάτου κανονικού προβλήματος, τού «Ελευθέρου Γάμου» τού όποιου, κατόπιν της γνωστής άγορεύσεως τού είσαγγελέως κ. Ιόμαν, έγεισε τó ζήτημα της ημέρας.

—'Η Μαριτάνα περίμενε χαμιά ύποχώρηση...

—'Α, μά τότε... 'Αλλά όχι! Τίποτα τέτοιο. Και φυσικά, ο 'Ιάσων έβγαλε τα γέλια.

—'Α, μά έτσι πές μου! φώναξε. 'Ο Δήμητρης;... Μ' αυτός δεν λογαριάζεται!

—Κι' αμέσως αγάλλισε τη Μαριτάνα. Περισσότερο απ' όσα του είχε προτούσε η Μαριτάνα, ο λόγος το 'Ιάσωνα πλήγωσε το Δημή κατάκαρδα: «Αυτός δεν λογαριάζεται».

—Κι' όμως ο 'Ιάσων έλεγε την αλήθεια: Δεν ελόγαριάζε το φίλο του κι' ένα άνθρωπο σοβαρό. 'Η αυτός ήταν, η κανένας, το ίδιο του έκανε. Κι' αίσθανόταν μάλιστα μια πραγματική ανακούφιση που ο «αρραβωνιαστικός» της αρραβωνιαστικός του ήταν αυτός κι' όχι άλλος...

—Αποκοτούσε τη βεβαιότητα πως της Μαριτάνας τού ήταν ολωσδιόλου αδιάφορος, σαν άνταρατος, και πως έτσι ελεύθερη, θα φοσιωνόταν όλη σ' αυτόν...

—Νά τώρα κι' η Ζηνοβία. 'Η μητέρα της είχε φύγει κι' αυτή ζαναγύριζε στην αγαπημένη της Μαριτάνα.

—'Αλλά έπεσε απ' τα σύννεφα, όταν μπαίνοντας άξαφρα, την ελδε αγκαλισμένη με τον 'Ιάσωνα μπροστά στο Δημή!

—Τί, τί, τί; πώς; έτραυλίσε.

—'Ο Δήμητς έπαφελήθηκε για να κάνει τον γενναίο, τόν άνηπιστο και τόν άστείο. 'Ετρεξε, άρπάξε την κατάπληκτη Ζηνοβία απ' το χέρι την τράβηξε μέσα και, δείχνοτάς της το Δημή και τη Μαριτάνα, της είπε δυνατά:

—Τους βλέπετε αυτούς;... Είναι δύο άπατεώνες, δυο άπιστοι!... Φαντάσου, τά είχαν ψημένα από πριν ζηνοβία, εδω ή δεσποινίς!...

—Και μάς γελοούσαν, Ζηνοβία μου, μάς κορόιδευαν. Και τώρα νά, τους βλέπετε; Παντρεύονται και μάς άφρίνουν! Ούτε συ δάχης πια δασκάλα, ούτε έγω φίλο. 'Ας τα νά πάνε στο διάβολο!...

—'Η Ζηνοβία συνήλθε. Τί φυσικώτερο και τί άπλούτερο γι' αυτήν, παρά ό,τι άκουγε τώρα;

—Δάγκασε τη γλώσσα του! μάλωσε τόν άντρα της για την τελευταία του βλαστήμια. Νά ζήσουν και νά ετύχησουν, έτσι νά λές!

—Και με συγνώμη, αγάλλισε την αγαπημένη της κι' έσφιξε θερμά το χέρι τού άρραβωνιαστικού της.

—'Ηταν γοαρό να μη μάθη ποτέ τίποτα ή αγαθή αυτή Ζηνοβία κι' ούτε να υποπευθη καν τó μεγάλο κίνδυνο που τη φοβέρισε μιά στιγμή...

—Εδώς την άλλη μέρα, ή δασκάλα της την άποχαίρετσε, για να γυρίσει στis φίλης Φανής, στην εδών Ζήνωνος. Κι' όστερ' από δεκαπέντε μέρες έγινε κυρία Πετρούνη κι' έφυγε με τόν άντρα της στην Ευρώπη.

—'Ετσι εκδικήθηκε τόν «αρραβωνιαστικό» της όσο λίγο τού άξίζει. Κι' έτσι έγινε εύτυχισμένη όσο της άξίζει πολύ.

—ΤΕΛΟΣ

Δύο πρώτης τάξεως μυθιστορήματα αλλάζουν εις την «Σφαίρα» από του προσεχούς φύλλου: "ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ," "ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ,"

Advertisement for 'ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ' and 'ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ' with a small illustration of a woman.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ

—'Ερείς Φρόσω; 'Εχω μιά ιδέα, που τη μελετούσα από πρίν, από πολύ καιρό... Νά πάω νά ιδω την κυρία σου, τί λές;

—'Η Φρόσω έκίνησε διστακτικά το κεφάλι. —'Ερώ γώ... πώς τó καταλαβαίνετε και, σεις;

—'Ακουσε, Φρόσω, θά πάμε μαζί κι' έτσι θά σέ απαλλάξω απ' αυτή τη δυσκολία. Θά της τó πω έγω.

—'Η Φρόσω εδίσταξε ακόμη άλλα ο Μάριος την έπεισε.

—'Ανέβησαν στο σπίτι και πρίν δη ή Φρόσω την κυρία της, της παρουσίασε τó Μάριο.

—'Ακούμπισμένη ή κοπελιά στην άγκαλιά του καλού της άφρησε νά πλανάται ή φαντασία της στα πουλιά στη θάλασσα, στα χόρτα κι' ο ήλιος βασιλεύε.

—'Ηταν γοαρό να μη μάθη ποτέ τίποτα ή αγαθή αυτή Ζηνοβία κι' ούτε να υποπευθη καν τó μεγάλο κίνδυνο που τη φοβέρισε μιά στιγμή...

—Εδώς την άλλη μέρα, ή δασκάλα της την άποχαίρετσε, για να γυρίσει στis φίλης Φανής, στην εδών Ζήνωνος. Κι' όστερ' από δεκαπέντε μέρες έγινε κυρία Πετρούνη κι' έφυγε με τόν άντρα της στην Ευρώπη.

—'Ετσι εκδικήθηκε τόν «αρραβωνιαστικό» της όσο λίγο τού άξίζει. Κι' έτσι έγινε εύτυχισμένη όσο της άξίζει πολύ.

—ΤΕΛΟΣ

Δύο πρώτης τάξεως μυθιστορήματα αλλάζουν εις την «Σφαίρα» από του προσεχούς φύλλου: "ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ," "ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ,"

Advertisement for 'ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ' and 'ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ' with a small illustration of a woman.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΟΥ

—'Ερείς Φρόσω; 'Εχω μιά ιδέα, που τη μελετούσα από πρίν, από πολύ καιρό... Νά πάω νά ιδω την κυρία σου, τί λές;

—'Η Φρόσω έκίνησε διστακτικά το κεφάλι. —'Ερώ γώ... πώς τó καταλαβαίνετε και, σεις;

—'Ακουσε, Φρόσω, θά πάμε μαζί κι' έτσι θά σέ απαλλάξω απ' αυτή τη δυσκολία. Θά της τó πω έγω.

—'Η Φρόσω εδίσταξε ακόμη άλλα ο Μάριος την έπεισε.

—'Ανέβησαν στο σπίτι και πρίν δη ή Φρόσω την κυρία της, της παρουσίασε τó Μάριο.

—'Ακούμπισμένη ή κοπελιά στην άγκαλιά του καλού της άφρησε νά πλανάται ή φαντασία της στα πουλιά στη θάλασσα, στα χόρτα κι' ο ήλιος βασιλεύε.

—'Ηταν γοαρό να μη μάθη ποτέ τίποτα ή αγαθή αυτή Ζηνοβία κι' ούτε να υποπευθη καν τó μεγάλο κίνδυνο που τη φοβέρισε μιά στιγμή...

—Εδώς την άλλη μέρα, ή δασκάλα της την άποχαίρετσε, για να γυρίσει στis φίλης Φανής, στην εδών Ζήνωνος. Κι' όστερ' από δεκαπέντε μέρες έγινε κυρία Πετρούνη κι' έφυγε με τόν άντρα της στην Ευρώπη.

—'Ετσι εκδικήθηκε τόν «αρραβωνιαστικό» της όσο λίγο τού άξίζει. Κι' έτσι έγινε εύτυχισμένη όσο της άξίζει πολύ.

—ΤΕΛΟΣ

Δύο πρώτης τάξεως μυθιστορήματα αλλάζουν εις την «Σφαίρα» από του προσεχούς φύλλου: "ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ," "ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ,"

Advertisement for 'ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ' and 'ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ' with a small illustration of a woman.

30 λεπτά ή λέξεις

—'Ερείς Φρόσω; 'Εχω μιά ιδέα, που τη μελετούσα από πρίν, από πολύ καιρό... Νά πάω νά ιδω την κυρία σου, τί λές;

—'Η Φρόσω έκίνησε διστακτικά το κεφάλι. —'Ερώ γώ... πώς τó καταλαβαίνετε και, σεις;

—'Ακουσε, Φρόσω, θά πάμε μαζί κι' έτσι θά σέ απαλλάξω απ' αυτή τη δυσκολία. Θά της τó πω έγω.

—'Η Φρόσω εδίσταξε ακόμη άλλα ο Μάριος την έπεισε.

—'Ανέβησαν στο σπίτι και πρίν δη ή Φρόσω την κυρία της, της παρουσίασε τó Μάριο.

—'Ακούμπισμένη ή κοπελιά στην άγκαλιά του καλού της άφρησε νά πλανάται ή φαντασία της στα πουλιά στη θάλασσα, στα χόρτα κι' ο ήλιος βασιλεύε.

—'Ηταν γοαρό να μη μάθη ποτέ τίποτα ή αγαθή αυτή Ζηνοβία κι' ούτε να υποπευθη καν τó μεγάλο κίνδυνο που τη φοβέρισε μιά στιγμή...

—Εδώς την άλλη μέρα, ή δασκάλα της την άποχαίρετσε, για να γυρίσει στis φίλης Φανής, στην εδών Ζήνωνος. Κι' όστερ' από δεκαπέντε μέρες έγινε κυρία Πετρούνη κι' έφυγε με τόν άντρα της στην Ευρώπη.

—'Ετσι εκδικήθηκε τόν «αρραβωνιαστικό» της όσο λίγο τού άξίζει. Κι' έτσι έγινε εύτυχισμένη όσο της άξίζει πολύ.

—ΤΕΛΟΣ

Δύο πρώτης τάξεως μυθιστορήματα αλλάζουν εις την «Σφαίρα» από του προσεχούς φύλλου: "ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ," "ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ,"

Advertisement for 'ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ' and 'ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ' with a small illustration of a woman.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ 'ΣΦΑΙΡΑΣ'

Είς τὰ γραφεία της «Σφαίρας» εδρίσκονται και πωλούνται τὰ εξής βιβλία

Μυθιστορήματα Σπ. Ποταμιάνου:

«'Ηρώ και Λέαντρος» Δεξ. 10.00

«'Ιουδίθ» > 10.00

«'Ενα φίλι στο Σκοτάδι» > 15.00

«'Ασμα 'Ασμάτων» > 15.00

Τά μυστικά της Καλλονής > 15.00

«'Η δίκη τού Κολοκοτρώνη» > 3.00

Τά ανέκδοτα τού Παοστήρα > 1.00

«'Ο 2ος τόμος της «Σφαίρας» > 30.00

«'Ο 3ος > 50.00

«'Ο 4ος > 40.00

«'Ο 5ος > 50.00

«'Ο 6ος > 30.00

«'Ο 7ος > 40.00

«'Ο 8ος > 50.00

«'Ο 9ος > 30.00

«'Ο 10ος > 40.00

«'Ο 11ος > 50.00

«'Ο 12ος > 30.00

«'Ο 13ος > 40.00

«'Ο 14ος > 50.00

«'Ο 15ος > 30.00

«'Ο 16ος > 40.00

«'Ο 17ος > 50.00

«'Ο 18ος > 30.00

«'Ο 19ος > 40.00

«'Ο 20ος > 50.00

«'Ο 21ος > 30.00

«'Ο 22ος > 40.00

ΤΑΙΣΙΑΙΤΕΡΑ

—'Ερείς Φρόσω; 'Εχω μιά ιδέα, που τη μελετούσα από πρίν, από πολύ καιρό... Νά πάω νά ιδω την κυρία σου, τί λές;

—'Η Φρόσω έκίνησε διστακτικά το κεφάλι. —'Ερώ γώ... πώς τó καταλαβαίνετε και, σεις;

—'Ακουσε, Φρόσω, θά πάμε μαζί κι' έτσι θά σέ απαλλάξω απ' αυτή τη δυσκολία. Θά της τó πω έγω.

—'Η Φρόσω εδίσταξε ακόμη άλλα ο Μάριος την έπεισε.

—'Ανέβησαν στο σπίτι και πρίν δη ή Φρόσω την κυρία της, της παρουσίασε τó Μάριο.

—'Ακούμπισμένη ή κοπελιά στην άγκαλιά του καλού της άφρησε νά πλανάται ή φαντασία της στα πουλιά στη θάλασσα, στα χόρτα κι' ο ήλιος βασιλεύε.

—'Ηταν γοαρό να μη μάθη ποτέ τίποτα ή αγαθή αυτή Ζηνοβία κι' ούτε να υποπευθη καν τó μεγάλο κίνδυνο που τη φοβέρισε μιά στιγμή...

—Εδώς την άλλη μέρα, ή δασκάλα της την άποχαίρετσε, για να γυρίσει στis φίλης Φανής, στην εδών Ζήνωνος. Κι' όστερ' από δεκαπέντε μέρες έγινε κυρία Πετρούνη κι' έφυγε με τόν άντρα της στην Ευρώπη.

—'Ετσι εκδικήθηκε τόν «αρραβωνιαστικό» της όσο λίγο τού άξίζει. Κι' έτσι έγινε εύτυχισμένη όσο της άξίζει πολύ.

—ΤΕΛΟΣ

Δύο πρώτης τάξεως μυθιστορήματα αλλάζουν εις την «Σφαίρα» από του προσεχούς φύλλου: "ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ," "ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ,"

Advertisement for 'ΧΡΥΣΟ ΜΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙ' and 'ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ' with a small illustration of a woman.

ΟΣΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΕ

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΗ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Μίαν νέαν και πολύτιμον υπηρεσίαν προσφέρει από σήμερον η «Σφαίρα» προς τους άπειρανσετέρους λογοτέχνας μας, με πλουσίαν και μεγάλης αξίας φιλολογικην παραγωγήν, δεινός ψυχολόγος και βαθύς ανατόμος της ανθρώπινης καρδιάς, κατέγινε από έτων εις συστηματικώς μελέτας επί των προβλημάτων του έρωτος, τα όποια παρηκολούθησεν όχι μόνον εις τα ειδικά βιβλία, αλλά πρό πάντων εις τó μεγάλο και ανεξάντηλον βιβλίον της κοινωνίας και προικισμένος από φύσεως με ξηαιρετικην παρατηρητικότητα και βαθειαν κρίσιν, κατόρθωσε να συλλέξη πολύτιμα συμπεράσματα χρήσιμα και βοηθητικά διά πάντα έρωτευμένον.

Ο άκούρατος ούτος έρευνητής του έρωτος έδέχθη να μάς προσφέρει την συνεργασίαν του και διά της «Σφαίρας» να προσφέρει τας πολύτιμους συμβουλάς του, προς τους άναγνώστας εκείνους οίτινες θέλουσι τας ζητήσεις.

Έπειδή προβλέπεται μεγάλη συρροή έρωτημάτων εκ μέρους των άναγνώστων μας, εΐμεθα υποχρεωμένοι να κανονίσωμεν τó ζήτημα τούτο κατά τόν εξής τρόπον:

Ο θέλων να ζητήση μίαν ώρισμένην άπάντησιν, ή γνώμην ή συμβουλήν του άνωτέρω συνεργάτου μας, θα περιγράψη, όσον δύναται

με όλιγοτέρας λέξεις, την περίπτωσιν, επί της όποίας ζητεί άπάντησιν. Θα σφραγίση την έπιστολήν του και θα την άποστείλη ταχυδρομικώς με την επιγραφήν «Καρδιουργώσιν» — Γραφεία «Σφαίρας» — Αγ Κωνσταντίνου 7-Αθήνας.

Τó θέμα πού θα περιέχη ή έπιστολή θα είναι άποκλειστικώς έρωτικόν. Θα περιγράψη δηλαδή, ό άποστέλλον τó ερώτημα έν όλίγοις, τόν χαρακτήρα του, πώς φαντάζεται τόν χαρακτήρα του προσώπου προς τó όποιον συμπαθεΐ, μίαν βραχύλογον ιστορίαν του αίσθήματός του και πρό πάντων την ειδικήν περίπτωσιν, επί της όποίας ζητεί την λύσιν, την γνώμην ή την συμβουλήν.

Ιδιαίτερα συστάσις προς τους γράφοντας είναι ή αύστηρά συντομία. Πρέπει να είναι έντελώς λακωνικοί εις τας έπιστολάς των, και να μεταχειρίζονται, άν θέλουν, κάποιον ψευδώνυμον.

Όταν ληφθή ή έπιστολή του άναγνώστου εις τó γραφεία μας θα διαβιασθή προς τόν συνεργάτην μας, όστις θα την μελετήση καταλλήλως και θα συντάξη την άπάντησίν του. Αί άπαντήσεις αύται θα δημοσιεύονται εις την «Σφαίραν» και δι' αύτης θα τας πληροφοροϋνται οί ένδιαφερόμενοι.

Έκάστη τιαύτη έπιστολή με έρωτικόν έ-

ρώτημα διά να τύχη άπάντησεως, πρέπει να περιέχη 20 δραχμάς.

Αν ό ερωτών δεν άρκεσθή εις την άπάντησιν, την όποιαν θ' άναγνώση εις την «Σφαίραν» δύναται, διά δευτέρας έπιστολής του να ζητήση λεπτομερεστέρας εξηγήσεις. Τότε—μόνον δηλαδή εις την δευτέραν έπιστολήν του—ό ερωτών θα λάβη τας ζητούμενας πληροφορίας δι' έπιστολής του συνεργάτου μας, άποστελλομένης ταχυδρομικώς. Προς τούτο άπαιτείται ό στέλλον την 2αν έπιστολήν με τó ερώτημά του να γράψη και την άκριβή του διεύθυνσιν, διά να λάβη ταχυδρομικώς την άπάντησιν.

Εις την 2αν ταύτην έπιστολήν όφείλει ό στέλλον αύτην να έσωκλείη διά την ιδιαίτεραν άπάντησιν 30 δραχμάς, άλλως ή έπιστολή του δεν θα έχη άπάντησιν.

Έμπρός λοιπόν, όσοι υποφέρετε από άπορίας και άμφιβολίας, όσοι βασανίζεσθε από την τρομεράν και όμως τόσον άδικον νόσον της ζηλοτυπίας, όσοι άτυχεΐτε εις τόν έρωτα και όσοι άκόμη ετυχεΐτε εις αύτόν, αλλά σας λείπει κάποτε ή πεποίθησις και τó αίσθημα της άσφαλείας, τó «Ερωτικόν Μαντεϊόν» μας θα σας δεχθή με στοργήν και ό «Καρδιουργώσις» θα σας παρηγορήση και ίσως κάποτε και θα σας σώση.

Ο ΜΕΓΑΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΑΛΕΝΤΩΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΝΕΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Άστρον της Αύγης, Μάρνη 35, Αθήναι.
Μιμης Καβαλλιεράτος, Καλάμαι.
Χορταριασμένος τάφος, 23ον Σύνταγμα, 6ος λόχος Κομοτινή. Η ύποψηφιότης του προτίνεται υπό τού κ. Σπύρου Λάγκα, και υπό

τινεται υπό της διδος Μαρκέλλας Μαρκοπούλου. Χαρακτηριστικά: Μαλλιά και μάτια καστανά. Χαρακτηριστικά κανονικά. Αναστήματος ύψηλου. Ταλάν εις την Ποίησιν.

Ρία, (χωρίς φωτογραφίαν), Αθήναι. Χαρακτηριστικά: Μαλλιά και μάτια καστανά. Ταλάν εις την ζωγραφικήν.

Τάκης Κωνσταντινίδης, Ακαδημίας 14.
Αντώνιος Καλαφάτης, Καβάλλα.
Αντώνιος Τυγκαράκης, Αθήναι.
Μιχαήλ Λέος, Στύρας Εύβοίας.
Τάκος Νίκας, φοιτητής, Θεσσαλονίκη.

ΟΙ ΨΗΦΟΙ

Νυκτοβάτης: Ι. Άβραμέλη 1, Χ. Τζινιέρης 1.

Ιωάννη Φραγκιά; (ή φωτογραφία της δημοσιεύεται σήμερον): Ιωάν. Ζαϊόπουλος 15, Νίκος Καρβουκορέσης 3, Μήτσος Ηλιάδης 7, Κηφισσιωτόπουλο 10.

Θέμης Γιούλης: Λίτσα Οικονόμου 1, Γεωρ. Γεωργιάς 1, Νίκος Θάνος 2, Γεωρ. Βλάμης 1, Ιωάν. Πέτας 1, Τζουμπάνος 11, Γεωρ. Ραϊμόνδος 1, Πόπη Σατάν 1. Γ. Νίκας 1, Γ. Κ. Ρίζος 5.

Ειρήνη Πουλάκη: Κηφισσιωτόπουλο 5, Σ. Β. Νικολάου 3, Άνδρέας Λέστερ 1.

Μιχαήλ Λέος: Γ. Χ. Παναγιώτου 1.

Μαίρη Γεωργακοπούλου (ή φωτογραφία της δημοσιεύεται σήμερον): Τ. Καραγιαν. 1.
Χορταριασμένος τάφος: Μερόπη Χρ. 1, Σπύρος Λάγκας 1.

Γιάννης Λούντζης: Π. Νικολόπουλος 2, Έ. Γρηγορίου 1, Θ. Γκίνης 1, Π. Γαβαλάς 1, Μ. Πετράτου 1, Κική Μαρή 1, Κ. Λαδά 1, Γ. Άποστολόπουλος, ύπαλ. Έθν. Τραπ. 1, Άγνωστος φοιτητής 1, Γ. Μωρα΄της, δημοσιογράφος, 1, Σ. Μακρής 1, Ιωάννα Π., φοιτήτρια Φιλολογίας, 1, Α., φοιτήτρια Φαρμακευτικής, 1, Β. Ηλιόπουλος, φοιτητής Χημείας, 1, Άννα Άντωνίου 1, Νεκροπούλι 1.

Μιμης Καβαλλιεράτος: Αθηνά Καβαλλιεράτου 1.

Μήτσος Κοφινιώτης: Μαρκέλλα Μαρκοπούλου 1.

Αντώνιος Τυγκαράκης: Τάσος Γεωργίου 1.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Άσχημοσώρην, σάς ειδοποίησα διά να άλλάζετε τó ψευδώνυμον. **Νυκτοβάτην**, έδιορθώθη. **Γιάννην Λούντζην**, θα δημοσιευθή εις τó προσεχές μαζί με τας εικόνας άλλων. Αί εικόνας δημοσιεύονται πάντοτε κατά σει-

Δις ΙΣΜΗΝΗ ΦΡΑΓΚΙΑ

Έξ Αθηνών

Χαρακτηριστικά: Έανθή, ταλάν εις την Φιλολογίαν.

της Μερόπης Χρ. Η ύποψηφιότης του εκτίθεται χωρίς να δημοσιεύση φωτογραφίαν. Έχει ταλάν εις την Φιλολογίαν.

Κόστας Κοφινιώτης, (χωρίς φωτογραφίαν): Παγκράτι, Αθήναι. Η ύποψηφιότης του προ-

Η Δις ΜΑΙΡΗ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Χαρακτηριστικά: Μαλλιά και μάτια σκούρα Ταλάν εις τó πιάνο.

ράν. **Άστρον της αύγης**, ένα τέτοιο ταλάν είναι πολύ έξαντριχ διά την δημοσίευσιν. Βάλετε τίποτε άλλο. **Σπύρον Λάγκαν**, τó φίλος λαμπρός και ελικρινής δεν είναι χαρακτηριστικά αυτά. **Ρεμβασμόν**, δεν είναι δυνατόν να γίνη κλισιό τó στίχο σας.

Πίναξ και ψηφοδέλιτον εις την έδδδρην